

- 1) Sramotne laži, ki nam jih (=katere) je povedal obrekljivi človek, so neverjetne (*incredibilis, -e*). Nihče od nas **ga** ne mara (=ljubi).

Mendacia turpia, quae homo maledicus nobis narravit, incredibilia sunt. Nemo nostrum eum amat.

- 2) Ne obtožuj (imp. II) lažnivega človeka **z istimi** besedami, s kakršnimi (=s katerimi) je bil on obtožil tebe.

Ne accusato hominem mendacem eisdem verbis, quibus ille te accusaverat.

- 3) **Ona** ladja, ki ste jo opazili na odprtem (=globokem) morju, je grška bojna ladja (=bojna ladja Grkov). bojna ladja = *navis longa*

Illa navis longa, quam in mari alto conspexistis, Graeca est.

- 4) Jelen, **čigar** (=katerega) rogovje je krasilo steno gostilne (*taberna, -ae*), je bil bojevit.

Cervus, cuius cornua parietem tabernae ornabant, bellicosus fuerat.

- 5) Ste se naučili latinske besede? Latinščina je lažja, kot (si) mislite.

- 6) Kruti vojaki so meščane pobili, **njihove** žene (pa) odpeljali v sužnost.

- 7) Sofokles je bil moder, (še) modrejši Evripid, najmodrejši (izmed) vseh Grkov pa je bil Sokrat.

- 8) Kdor **drugemu** škoduje, bo **samemu** sebi škodoval.

- 11) Ahil, **ki** se ni bil udeležil hude (=ostre) bitke s Trojanci, je objokoval prijateljevo truplo.

Achilles, qui acri proelio cum Troianis non interfuerat, cadaver amici deflevit.

- 12) Notranja nesoglasja (=nesloge) so nevarnejša kot zunanji sovražniki.

- 13) Če bo rimska gospa ob pravem času prišla v svetišče, bo na žrtveniku žrtvovala bogovom in boginjam.

Si matrona Romana in tempore in templum venerit, in ara dis deabusque sacrificabit.

- 14) Sramotno je **eno** govoriti, **drugo** čutiti; (še) sramotneje je eno napisati, drugo čutiti.

- 15) Romulu je bilo zelo hudo (*doleo 2*), ker je bil ubil **svojega** brata. **Njegovemu** bratu je bilo ime Rem.

Romulus valde dolebat (doluit), quod fratrem suum ceciderat. Fratri eius Remus nomen fuit.

- 16) Pozimi so noči krajše (od) dneva, poleti pa so dnevi najdaljši.

Hieme noctes die breviores sunt, aestate dies longissimi sunt.

17) Kdo je **oni** človek, ki se nikoli ni zmotil?

Quis ille homo est, qui numquam erravit?

18) Ni dober **tisti** človek, ki **samega** sebe hvali, ampak **oni**, ki ga najboljši ljudje hvalijo.

Non est bonus iste homo, qui se ipsum laudat, sed ille, quem optimi homines laudant.

19) Amicitia, **quae** desinere potuit, numquam fuit vera.

Prijateljstvo, ki se je lahko nehalo, ni bilo nikoli resnično (iskreno).

20) Nec possum **tecum** vivere, nec sine te.

Ne morem živeti niti s tabo niti brez tebe.

21) Homo sum; humani **nihil a me** alienum puto.

22) **Nemo** ante mortem beatus.

23) **Nullum** magnum ingenium sine mixtura dementiae fuit.

DE DIOGENE

Diogenem philosophum Athenienses aliquando lucernam portantem et meridie in

foro ambulans viderunt **illum**que delirare credebant. »Cur **hoc** facis,«

Athenienses, summa admiratione affecti, **eum** interrogabant. Diogenes

interrogantibus sapienter respondit: »Hominem quaero.«

admiratio,-onis f. - *začudenje*

lucerna,-ae f. - *svetilka*

O DIOGENU

Filozofa Diogena so nekoč Atenci videli, kako nosi svetilko in se opoldne (sredi dneva) sprrehaja po središču mesta; menili so, da se mu meša (da blazni). »Zakaj to počneš?« so ga spraševali močno začuden Atenci (prevzeti od velikanskega začudenja). Diogen je sprašujočim modro odgovoril: »«Iščem človeka.«

DE ANDROCLO ET LEONE

Ubi leo Androclum spectavit, subito stetit et ad eum appropinquavit manusque ei leniter lingua

demulsit. Mox Androclus quoque leonem recognovit et demulsit. Tum Caesar, qui in circo adfuit,

Androclum ad se vocavit et interrogavit: »Cur eam bestiam demulsisti neque timuisti? Cur leo te non

momordit?« Ei Androclus causam miram narravit:

»Dominus meus Africam provinciis obtinuit. Ei semper parui, at ille me vexavit. Postremo iniurias non toleravi et in loca vasta me effugi, paratus ad asperam mortem. Sub sole calido paene mortuus in speluncam me occultavi. Paulo post hic leo intravit, unum pedem cruentum mihi ostentavit, quasi auxilium rogans. Eum magna spina liberavi. Ex eo tempore cum leone in illa spelunca habitavi. Post tres annos, homines desiderans, speluncam leonemque reliqui et diu per varias regiones erravi. Denique milites me ceperunt et Romam traxerunt. Nunc ea bestia, quia ei adfueram, gratiam mihi servavit.«

O ANDROKLU IN LEVU

Brž ko je lev zagledal Androkla, je nenadoma obstal in se mu približal; (z jezikom) mu je počasi obliznil roke. Kmalu je tudi Androkles prepoznal leva in ga pobožal. Tedaj je vladar (cesar), ki je bil tudi (prisoten) v cirkusu, Androkla poklical k sebi in ga vprašal: »Zakaj si to zver pobožal in se je nisi ustrašil? Zakaj te lev ni ugriznil?« Androkles mu je povedal nenavaden razlog:

»Moj gospodar je imel v oblasti afriško provinco. Vedno sem ga ubogal, a on me je mučil. Navsezadnje krivice nisem več prenesel in sem zbežal v puščavo (zapuščene kraje), pripravljen na bridko smrt. Pod vročim soncem sem se skoraj mrtev skrival v votlino. Kmalu zatem je vstopil ta lev in mi pokazal (eno) krvavečo tenco, kot da bi prosil (proseč) za pomoč. Rešil sem ga velikega trna. Od tistega časa sem z levom prebival v oni votlini. Po treh letih pa sem, hrepeneč po človeški družbi, zapustil votlino in leva in dolgo taval po različnih pokrajinah. Končno so me ujeli vojaki in me zvelkli v Rim. Zdaj mi je ta zver, ki sem ji bil pomagal, izkazala hvaležnost.«